

Zprávy z farnosti

Pout' ve Věšíně

V neděli 7. 10. ve 14,00 hodin zveme všechny farníky do kaple ve Věšíně na poutní bohoslužbu k sv. Františku. Vyprosme pro tuto pout' Boží požehnání.

Zprávy z domova

Ve čtvrtek večer se rozezněly kostelní zvony

Ve čtvrtek 27. 9. v 16 hod. odpoledne proběhlo setkání na Václavském náměstí a v 19 hod. večer se rozezněly mnohé kostelní zvony. Proč? V předvečer státního svátku a zároveň slavnosti svatého Václava nás vybídlý ke společné hodinové modlitbě za náš národ. K této modlitbě nás pozval primas český, kardinál Dominik Duka.

Zvony se rozezněly, aby nás vytrhly ze shonu a připomněly nám, že je čas se zastavit a prosit za náš národ. Vyzvánění zvonů chtělo pozvednout naše srdce k Bohu, abychom před ním otevřeli své obavy, trápení, své prosby, ale i díky.

Všichni sledujeme s různou mírou znepokojení dění v naší zemi. Některé věci můžeme měnit sami, některé ne. Všechny naše obavy a trápení jsme při této zvláštní společné příležitosti mohli (a nadále můžeme!) předložit Bohu. „Všechnu ,svou starost vložte na něj', neboť mu na vás záleží“ (1. list Petřův 5,7).

Podle <http://www.vira.cz> upravil P. Jan Kuník

X. Národní svatováclavská pout' Stará Boleslav, Praha, Budeč

K této slavnosti se chceme vrátit v příštím čísle FZ.

Zprávy ze zahraničí

Svatého Václava si připomenou i Češi ve světě

Tématem Dne české státnosti 2012 jsou Češi ve světě. Do naší republiky cestuje řada krajanských spolků, které se mj. zúčastní i Národní svatováclavské pouti. Tohoto světce si Češi ve světě připomínají již tradičně.

Jak je již několik desetiletí zvykem, sv. Václav se bude slavit i ve **Vatikánu**. U oltáře sv. Václava v bazilice sv. Petra bude letos mši svatou sloužit kardinál Miloslav Vlk, začátek je v 18. 00 hodin. Čeští krajané ve **Vídni** oslaví svátek sv. Václava, patrona českých zemí v neděli 30. září 2012. Mše národů proběhne od 10.15 hodin ve vídeňské katedrále sv. Štěpána. Hlavním celebrantem bude vídeňský světitel biskup Dr. Franz Scharl; spolu s ním se u oltáře sejdou duchovní správci cizojazyčných farností ve Vídni. Následuje obcerstvení v prostranství Arcibiskupského paláce a vystoupení skupiny salesiánské mládeže. Více na www.rozhledy.at.

Svatováclavskou pout' organizuje například i duchovní služba v Německu. Dne 30. září 2012 bude v květinami zdobeném **mnichovském** kostele St. Stephan v 9.45 hodin sloužena mše svatá (krajané přijdou v krojích), která zahájí posvícení. Na konci mše svaté se zpívá chorál „Svatý Václave“, kterou tamní kněz P. Bohuslav Švehla doprovází na trubku. Poté následuje pohoštění v sále Velehrad s jihočeskými koláčky, které připravují místní hospodyně. V sále zní i zpěv lidových písní za doprovodu kytary. Více na: www.misie-nemecko.com.

Češi si svatého Václava připomenou i za oceánem. Svatováclavské slavnosti v **Torontu** uvedla mše svatá v neděli 23. září. Sloužil jí Mons. Petr Esterka, který se pak spolu s kněžími účastnil konferenční českých misionářů. Další mše svatá je sloužena v sobotu 29. září navečer a následuje taneční zábava se Soundscape Music a Mirem Letkem a přáteli. Součástí oslav je i vinobraní a slavnostní oběd.

V americkém **Clevelandu** ve státě Ohio budou slavit svátek sv. Václava v sobotu 29. září 2012, a to ve farnosti sv. Jana Nepomuckého. Mši svatou, kterou navštíví i zástupci českého a slovenského kléru, bude celebrovat pomocný biskup Roger Gries OSB v 16 hodin. Po mši svaté je naplánován banket s tradičním českým pokrmem: vepřovým, knedlíkem a zelím. K tanci pak zahraje česká kapela Hronek.

Zuzana Burdová

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem
☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 10. 10. 2012. Redakce: P. Jan Kuník, Ivana Hoyerová
Zpravodaj a jiné informace najdete i na internetových stránkách: www.farnostrozmital.cz

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 14 Ročník IX

30. září 2012

Vážení a milí farníci,

dovolte nám, abychom Vám v tomto čísle ještě jednou nabídli úryvek z Kristiánovy legendy, jakož i další svatováclavské zamyšlení a svatováclavské aktuality. Kéž nás všechny toto vše povzbudí k větší účtě k našemu přímluvci Václavovi.

Za redakci P. Jan Kuník

Život a umučení svatého Václava a jeho babičky svaté Ludmily (Kristiánova legenda)

pokračování

Pravděpodobně z 10. století, překlad z latiny, překlad Oldřich Králík

...A nemaje na tom dosti, i k prahům blažených apoštolů Petra a Pavla do Říma Václav chtěl putovat, aby tehdejšího papeže požádal, by jej oblekl v roucho mnišské a na klerika ostříhal. Potom zůstaviti a sám v pokojném ústraní něco málo oveček Kristu Pánu přimnožit. A to by byl i skutkem vykonal, kdyby řečená stavba basiliky mu v tom nebyla zabránila. Leč nepřítel pokolení lidského, jenž od samého počátku doráží na stáda věřících oveček, nemoha nezdolného služebníka Kristova nikterak překonati, k starým zbraním se obrací a víru křesťanskou vyvrátiti usiluje. Jeho mladšího bratra totiž, kterého již v předchozím výkladu ke Kainu jsme přirovnali a kterému, jak jsme se později zmínili, všech světských okázalostí se zřikaje, všecko hodlal odevzdati, svedl mnohými domluvami zlých lidí, kteří litovali, že byli nuceni špatných zvyků zanechat a věci nedovolených že nesměli páchat, a proti jeho přesvatému bratru zbraněmi vražedné nenávisti jej ponoukal. Leč on všeho vnuknutím Ducha svatého předem jsa vědom, nejinak než jelen žíznící po tocích vodních přál sobě dojítí palmy mučednické slávy, avšak přece nikterak z ruky bratra svého, neboť jeho věčné záhuby se obával a v Krista vždy měl důvěru.

... Boleslav maje dům čili dvůr vlastní v hradě jeho jménem nazvaném, ze všech stran již probodán šípy ďáblůvými a chtivostí panování rozpálen, když nadcházela slavnost blažených mučedníků Kosmy a Damiána, jež se světí dva dni před svátkem blaženého archanděla Michaela, vzav si za záminku, že tam ke cti těchto svatých posvěcen jest kostel, bratra svého blaženého lstivě jako na hostinu zve, ale spíše, jak se vpravdě ukázalo, na zavraždění. Jemu sice bylo to vše dobře známo, ale přece zachováváje ducha neohroženého, políbil na rozloučenou všechny příbuzné a přátele a vydal se na cestu, zbraněmi víry obrněn.

Když tam přišel, všecko sobě dvojmo připraveno nalezl, hostinu totiž s velkým přepychem tu skrytě ozbrojených nepřátel silnou tlupu. I šel do kostela tu řádně obcoval mši svatě, a Bohu a svatým Kosmovi tu Damiánovi, jejichž výročí slavnost se konala, se poručiv, do domu hodovního vesele vkročil. A když už srdce zlovolných hodovníků, napuštěná dávno žlučí vraždy, krměmi tu nápoji se rozehrívávala, jali se poněnáhu skrytou zbraň vytahovati. Meče totiž pod rouchy majíce opásány a za zády je skrývajíce a pořad, jak by udeřili, přemýšlejíce, třikrát vstali tu třikrát zase usedli, poněvadž všemohoucí Bůh Otec nedal jim to provést, neboť si snad přál posvětití příští den, na který žádný svátek nepřipadal. Světec tedy vida je rozběsněny, zůstával sice bez bázně, ale pospíchal od stolu se zdvihnouti. A když poodešel maličko ze síně hodovní, jeden z přátel jeho přistoupil k němu řka: Hle, mám pro tebe tajně uchystaného koně; sedni naň co nejdříve a hleď, pane můj, od nich ujetí, neboť smrt ti hrozí. On však nic na jeho slova nedal, vrátil se do místnosti hodovní, tu vzav číši a pije přede všemi na úmysl prosebný, zvolal hlasem povýšeným: Ve jménu blaženého archanděla Michaela pijme tento kalich, prosíce tu snažně žádající, aby duše naše ráčil uvéstí nyní v pokoj věčné radosti. A když všichni, kteří mu byli věrní, odpověděli: Amen, on vyprázdniv číši políbil všecky a do svých hostinských místností se odebral. A když dlouho před tvář Boží na modlitbách a žalmech trval, převzácným svým údům dopřáváje odpočinku posleze unaven usnul.

Nadešla i doba slaviti vigilie, jimž blažený muž jako vždycky nábožně obcovoal. Tolik zajisté byla svatá duše oddána náboženství křesťanskému a tak dbala církevních ustanovení, že (což nazýváme známkou mnichů nejdokonalejších) celou historii Starého zákona dával o těch vigiliích od svých kleriků v předepsané době předčítati. Ale i v největší svátky, to jest v soboty před Božími hody velikonočními a svatodušními, kdy se ve svaté církvi Boží slavívá všeobecný křest, aby ničeho z toho, co Božího jest, nebylo opominuto, nenalezly-li se v čas křesťanských zkoušek dětí, posílal na trh a všechny mladé otrocky, co tam kupci přivedli na prodej, z lásky k samému Bohu sobě kupoval, a tak blahoslavený duch o dílo Boží jsa pečliv, nikdy nestrpěl, aby něco obyčejí Božímu chybělo... Ale postupme dále v začatém.

Blažený mučedník, jenž měl býti brzy pro vytrvalost v díle vyznamenán korunou slávy, odebral se, jak jsme pravili, do chrámu matky cirkve, aby Bohu vzdal jitřní chválu. Tou pak milostí od Boha muž nehynoucí paměti vzkvétal, že nikdo nepochyboval, že on před úsvitem půjde k bráně svatosti, aby tam modlitby vykonal. A na tu hodinu čekal druhý Kain, máje ji vhodnou ke spáchání vraždy. Vidím vpravdě, cokoli kdy stránky Písem svatých byly naznačily, že se naplniti má, to že až do písemky se naplní. A toto praví jedna stránka, narážejíc na ty, kteří činí zlo: Každý, kdo zle činí, nenávidí světla (Jan 3, 20). Ještě totiž před příchodem noci bratr svatého mučedníka, ba ne již bratr, ale zvrhlý vrah, byl poručil kněžím chrámu svatých Kosmy a Damiána, až bude přicházeti, aby mu nikterak nedali do kostela vkročiti, by snad od svých věrných zbrojnošů nebo komorníků, kteří ještě na ložích byli, nebo od lidí, kteří by se sběhli, nebyl vysvobozen – a aby nenastala potřeba zločinným prolitím krve zhanobiti a poskvrniti chrám. Co toto píší, aj, přichází mi na mysl hříšný sbor Židů, kteří sice se báli vkročiti do pretoria Pilátova, ale Pána usmrtní se nebáli. Tak i tento vlastního bratra neblahý vražedník bojí se poskvrniti krví zdi chrámové, a rukou svých od bratrovraždy nezadržuje. Svým slovem, ó nejkrutější ze všech nepřátel, sebe odsuzuješ a probodáváš, když krví, kterou proléváš, místa svatá potřísniti se hrozíš.

Leč stalo se, jak jsi přikázal! Neboť když vzácný mučedník před jitřními chválami pospíchal do chrámu, aby dřívě, než lid se sběhne, Bohu Otcí v komůrce přesvatého srdce svého co nejskrutěji se pomodlil, zatím úklady od bratra se strojí a meč se brousí, aby připravena byla žertva pro Krista...

Vstává blažený Václav, který se měl brzy státi žertvou Kristovou a do chrámu podle svatého obyčejě svého spěchatí dychtí, kdež by mohl, než ... tu nastane ruch, co nejskrutěji se oddati delší modlitbě; a jako dobrý pastýř se stádem společné chvály jitřní poslouchati nebo zpívati si žádaje, brzy lapen jest v osidla nástrah. Neboť kněz toho chrámu, jeden z těch, od kterýchž vyšla nepravost z Babylónu, jakmile zahlédl přicházejícího muže Božího, podle příkazu zlosynu zavřel dveře chrámové. Pozdvihl se i připravení úkladníci, bratr totiž tu všichni jeho ozbrojenci. A vida bratra vojín Bohem vyvolený pozdravuje ho, tu kol krku ho objímaje tu líbaje, děkuje mu řka: Zdráv buď povždy, bratře můj, tu statky tohoto života i budoucího oplývej; přijmi tebe Kristus k věčné své hostině, jako jsi ty včera mne tu mode všechny v takové hodnosti pohostil. Na to on s pyšným duchem tu s pohledem posupným, tase meč, který mu visel skryt pod pláštěm, odpověděl: Včera ovšem, jak chvíle toho žádala, nyní však bratr bratru takto poslouží. A rozmáchnuv se mečem řal ho jím do hlavy; leč poněvadž moc Páně ho chránila, sotva krev se ukázala. Hřuzou nad neslýchaností svého činu byl bídák tak ochromen, že i když podruhé řal, k svému údivu nic nezmohl, co by bylo hodno muže silného. Holý jeho meč blažený Václav rukou zachytiv praví: Jak špatně si počínáš, když mne zraňuješ! Když však viděl, že od svého úmyslu neupouští, posléze ho, jak někteří praví, chytil, tu k nohám svým porazil řka: Hle, člověče vlastním rozhodnutím zahubený, vidíš, kterak tebe bych mohl vlastní rukou jako nejmenší zvířátko rozdrtniti, ale daleko budiž, aby pravice služebníka Božího poskvrnila se krví bratrovou. A meč, který mu vytrhl, vrátil bratru, tu na ruce již od něho krvácejí, do chrámu rychle pospíchal. Onen zlořečený však mocným hlasem křičel, tu hnal se za ním volaje: Společníci moji, společníci, kde jste? Prašpatně pomáháte pánu svému, tu ničemně ho necháváte na holičkách, ačkoli je vystaven takové úzkosti! Tu se vyřítila celá tlupa zlosynů ze skrýší, do nichž se byli rozprchlí, s mnoha meči, tu kopími, tu těžkými ranami ho probodavše, odpravili ho u dveří chrámových. Tehdy také svatá duše, vysvobozena na tom zápasisti z vězení tohoto života, vavřínem krve ozdobena vítězně se odebrala k Pánu, dne 28. září, zatímco se nebe radovalo, tu země kvílela, léta vtělení Páně devítistého dvacátého devátého.

Jeho bezduché tělo matka, kterou nedávno po hříchy její byl vyhnal a potom znovu v pokoji z lásky Kristovy do vlasti povolal, s některými věrnými sebrali, a toliko do hrobu je položivše, zemí je zasypali, ne jak se slušelo lidu mučedníka, ale jak bývá pohřbíván kterýkoli smrtelník, nemajíc cti ani blaženosti. Ale onen blažený bojovník z trýzně a potupy povstal k hodnější slávě, a čím opovrživěji mluvě synové ďáblůvi tu údové jeho s mučedníkem vzácným zacházeli, tím dražším představuje se Pánu svému a spoluobčanům nebeským. Stává se druhem andělů, společníkem apoštolu, spoludědicem mučedníků, účasten jest pokoje vyznavačů a neporušenosti panenské a dostává se mu věnce věčné se zelenajícího a půvabu krásy nehynoucí. A tak pohrnuv vznešeností vévodství pozemského, v němž byl předtím statečně vládl, v království nebeské jako pravý vévoda a mučedník vešel...

Tělo blaženého mučedníka odpočívalo pohřbeno po tři léta v chrámě svatých Kosmy a Damiána. Později však zjeveno bylo některým služebníkům Božím, aby toho služebníka Božího z místa, kde

byl pochován, přenesli do basiliky svatého Víta mučedníka, kterou v metropoli Pražské z vůle Boží od základu vystavěl a okrasami chrámovými znamenitě vyzdobil a ve které prý jednou, když se stavěla, procházeje se pronesl tento verš žalmistův: Toto odpočinutí mé na věky věků (Žalm 131, 14).

A to k chvále a slávě svého jména a na rozhlášení zásluh blaženého muže milostivý Pán ráčil způsobiti, aby se nad slunce jasněji ukázalo všem národům, že Bůh všemohoucí národu českému, již nějaký čas na víru obrácenému, velikého svou dobrotou přichystal patrona, jakož dosvědčuje Písmo, že v každém národě, kdož se ho bojí a koná spravedlnost, přijemný jest jemu (Sk. 10, 35) – a že kde se rozhodl hřích, ještě více se rozhojnila i milost (Řím. 5, 20).

Oznámeno to bylo onomu bratrovrahu, a poněvadž se kryl pláštěm křesťanské služby, nemoha odolati zárazku Božímu, jat byl přece, ač pozdě, úžasem. I poslal tam a poručil tělo svaté přenéstí v noci, s tou podmínkou, nebudou-li svaté údy dopraveny na místo nového uložení do svítání, všichni, kterým to bylo svěřeno, bez nejmenší pochyby že budou mečem utraceni. I přišli v noci, vzali přesvaté tělo, a naloživše je na vůz, jeli, až přijeli k potůčku, jenž slove Rokytnice. A ejhle, voda byla tak vystoupla, že i přes břehy se valíc všechny lučiny zaplavila tu těm, kteří svaté tělo přiváželi, nezbyvala naděje kromě smrti. Ale když v takové tísní byli, přišlo jim na mysl, aby posílili samého blaženého Václava, by se nad nimi smíloval; neboť již předtím mučedník přemnoha zjeveními ráčil nabádati, aby byl přenesen. I říkali: O blažený mučedníku, protože s nábožnou myslí dbali jsme tvého příkazu, nyní všichni jsme v nebezpečí, že vražedným mečem budeme odpraveni. Ale zároveň pracují, aby jakýs takýs most postavili. Co toto dělají, vzhlednou a uží náhle sebe i vůz s tělem vzácného mučedníka na tom břehu řeky, kam směřovali.

To vidouce sluhově svatého mučedníka mohutným hlasem a celým srdcem velebí Boha i světce svého, kterých služebníky svoje z takové nesnáze tak mocnou silou vysvobodil. Takto se zázrakem ukázala dobrotivost Páně, takto zásluha jeho služebníka, takto sláva Boží a takto mučedníkovy byla byla dosvědčena, když i tělo jeho důstojným přenesením bylo i nosiči takovým divem byli vysvobození.

Pospíhající pak dále k řece Vltavě a most pobořený nalézající, jali se bédovati. Nadto počali i síly ztráceti, nemohouce nikterak ho pozdvihnouti. I utekli se znovu k modlitbám, aby jim známou svojí dobrotou přispěl, by nepozbyli života časného, neboť právě nastávalo jitřní kuropení, knížetem za lhůtu určené. Brzy viděli, že jsou vyslyšeni, berou jej na ramena, a jako by žádné břemeno ani nenesli, přes zlamaný most se s radostí bez nesnázi dostali. I přišli tedy beze vsí překážky nebo zdržení na místo, které sobě světec byl kdysi připravil. A rozžehnuvše světlo, aby viděli, zřeli tělo jeho neporušeno a všechny rány zhojeny, kromě té jediné, kterou mu do hlavy zasadil bratr jeho přeukrutný. Ta totiž, ač byla také zhojena, od ostatních se přece lišila...

Shromáždivše se tedy, co se jich jen mohlo sejíti, kněží i lid, s hymnami tu zpěvem uložili svaté tělo v rakev, tu pochovali v basilice svatého Víta, mučedníka, kdež z milosti Páně pro zásluhy svatého mučedníka Václava dějí se mnohé tu přímo nesčíslné zázraky k chvále a slávě jména Krista Pána našeho. Slaví pak se přenesení jeho 4. března. Tak dopřál pán náš Ježíš Kristus, jenž s Otcem, tu Duchem svatým živ jest, tu kraluje na věky věků.

Konec úryvku

Co napsal Karel Čapek o sv. Václavovi týden před svou smrtí

Ne, že bych mohl čímkoliv rozhojnit naše vědomosti o vévodovi české země; ale stalo se kdysi jedno zjevení, o kterém bych vám chtěl dát opožděnou zprávu. Bylo to za války (první světové – pozn. red.), v jedné z nejsmutnějších a nejtěžších zim; tehdy se všechno zdálo skoro ztraceno, a jen s námahou jsme v sobě udržovali malý a zoufale vytrvalý ohníček naděje. (Jak je to dávnou, Bože, jak je to dávnou!) V takových dobách se člověk ohlíží po znameních; i hledal jsem za jednoho nedělního odpoledne – bylo to právě kolem Vánoc jako teď – nějaké znamení na temném a sirém Hradě pražském.

Katedrála svatého Víta byla kupodivu otevřena; bylo tam šero jako teď, jen maličko lidí se modlilo ve zšeřené lodi chrámové a několik svíček zimomřivě svítilo před vysokými temnými oltáři. Bylo to strašně smutné a přísné jako znamení. A tu se otevřely železné dveře kaple svatováclavské a z nich vycházel průvod kněží s hořícími svícemi, jako z jiného věku a zpívali. Zpívali mešními, silnými, stářím jakoby nazrnnými hlasy: „Svatý Václave, vévodo české země, oroduj za nás, pros za nás Boha, Svatého Ducha...“ V katedrále se udělala docela tma, jenom ty ornáty, jenom ty stříbrné a plešaté hlavy velikých starců zářily v kmitavém plápolání svéc. „Ty jsi dědic české země; rozpomeň se na své plémě... Nedej zahynouti nám ni budoucím.“ Svatovíští canonicí už zašli do sakristie, tma zalila katedrálu, a ještě jsem oběma koleny klečel na tvrdém a mrazivém kamení; ale pak už ve mně nebyl malý a zoufale vytrvalý ohníček naděje, nýbrž zářivá a slavnostní řada hořících svéc. Nezapomeňme na tuto tradici svatováclavskou...

(Tyto řádky Karel Čapek napsal pro Lidové Noviny 18. 12. 1938 – týden před svou smrtí)
Z knihy „Meditace svatováclavské“, kterou vydal(o): pod názvem Svatý Václav nakladatelství Trinitas

Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 1. do 14. října 2012

Den	Starý Rožmitál		Hvožd'any	Bohutín	Třebsko	Ostatní
	farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého				
1. 10.		mše sv. není				
2. 10.		18,00 Za uzdravení nemocného				
3. 10.		18,00 Za všechny dobrodince				19,00 Biblická hodina <i>Společenské centrum</i>
4. 10.		8,30 Za živé členy rodu Holanů a Hájků				18,00 mše svatá <i>Voltuš</i>
5. 10.		18,00 Za farníky				
6. 10.		mše sv. není				Pout' Schönstattské rodiny do <i>Rokole</i>
7. 10.	8,15 Za † Janu Blažkovou a živé členy rodu		9,45 mše sv.	11,30 mše sv.	14,00 bohosl. slova.	14,00 Poutní mše svatá <i>Věžín</i>
8. 10.		mše sv. není				Vikariátní konference <i>Nový Dvůr, klášter</i>
9. 10.		Slavnost Posvěcení kostela (Posvícení) <i>přesunuta z 8. 10.</i> 18,00 Za farníky				
10. 10.		18,00 Za Věru a Zdenu Dvořákovy a ten celý rod				19,00 Modlit. skupina <i>Společenské centrum</i>
11. 10.		8,30 volná intence				14,30 Mše svatá <i>Centrum soc. služeb</i>
12. 10.		18,00 volná intence				
13. 10.	10.00 křest (3 děti)	18,00 Za Václava a Marii Trčkovy, jejich syna, rod Hofejších a Trčků				19.30 Setkání mladých <i>Slivice</i>
14. 10.	8,15 volná intence		9,45 mše sv.	mše sv. není	14,00 mše sv	